

Yağmur

— Mikail Dede · 08 Şubat 2024

Varoş bir üslupla rüzgar esiyordu ve bilirsin
Beni artık yaşamıyorum
Bir mavi sis dokunuyordu pusuya

Ve sen
Şiddetli muhabbet kırması suskunluğum
Bilirsin, aylar önce terk etmiştim bu şehri
Taşraya hüzün kokulu yağmur yağıyordu
Harabe bir pavyonun kapısından sızan
Mezopotamya aksanlı müzik eşliğinde
Ben sarhoştum belki de seninle
Usul usul efkarla buharlaşıyor
O uğuldayan güzelim müzik

Ve ben şarabı hâlâ içiyordum
Her yudum seni hatırlatırken

Unutmak için bekliyordum seni

Kaybetmiştim savaşı

Tüfeklerim kırıktı
Şah mat çekilmişti satranca
Taşraya mevsimsiz bir yağmur yağıyordu
Gözlerime çekilen mil sızarken
Sana sunmuştum o kadim müziği
Ne derlerse desinler
Asla umrumda değildi
Şiirlerimi ise hiç sorma
Dünyanın tüm isyanıyla
Sarhoştum ama devrik değildim
Işıklar sel olmuştu
Geceyi aydınlatan
Sarhoştum o gece
Kapitalistin tanrısı olsaydım
Komünistin peygamberi
Çelişki yoktu

Bunlar hep sensizlikten Mezopotamya'nın kadim kızı

Yokluğunda Hint felsefesinde meczupun tekiyim
İşgal etmişti görüntümüzü Poseidon
Kadim bir Göktürk'tüm

Bazen sensizlikte öfkeliydi kalbim
Ruhum ise safır rengi hümanist bir şaman

Gökyüzünde martılar vardı
Ben kırdım kanatlarını
Tüm isyanımla
Sarhoştum
Yüreğim acıyordu
Bozkıra mevsimsiz yağmur yağıyordu
Şarkı söylüyordum
Seni sevenin, sana hürmet edenin
Ebesine belki
Tanrısına kadar sövdüm

İstanbul'a mevsimsiz bir yağmur yağıyordu
Varoş bir meyhanenin pencere kenarındaydım

Konsomatrislere yürünmemesi rica olunur yazılıydı tabelada
Trenlerdeki pencereden sarkılmaması rica olunur cinsinden
Adet yerini bulsun diye belki de...

İstanbul'a mevsimsiz bir yağmur yağıyordu
Sahnedede bir rüzgar müziği ağlıyordu
Ben münasip bir zamanda sövdüm gözlerine
Sözlerimi İstanbul'a kurşunla dökmüştüm
Meyhaneye sarhoşluğum çökmüşken...